

Arrest

nr. 126 551 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2011 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 20 mei 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 mei 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 12 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per fax betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sialkot (Punjab). Sinds 2004 studeerde u in Lahore. Tijdens de week verbleef u in Lahore en in het weekend en tijdens de vakanties ging u naar uw thuis in Sialkot.

Sinds eind 2009 kwamen er verdachte personen langs bij uw buurman M.(...) Y.(...). Toen er in juni 2011 ook gewapende personen kwamen stapte uw vader naar de politie en diende hij klacht in. Twee à drie dagen later viel de politie binnen in het huis en arresteerden ze 7 à 8 personen. Later vernam u dat ze lid zijn van de taliban. U kwam ook te weten dat uw vader enkele maanden voordien al bedreigd werd. Diezelfde personen hadden 5 miljoen roepies van uw vader geëist. Op een dag reed u met uw vader en uw broer met de auto naar huis. De auto werd beschoten maar niemand raakte gewond. Een week later ontplofte er een bom nabij uw huis en werden jullie opnieuw beschoten. Uw broer raakte daarbij gewond. Uw vader stapte opnieuw naar de politie en vertelde wat er allemaal was gebeurd. De politie zei dat ze jullie niet kon beschermen en dat jullie naar een veiligere plaats moesten gaan. Uw vader raadde u aan om een tijdje naar Dubai te gaan. In augustus 2011 vertrok u naar Dubai. Daar hebt u ongeveer een maand verbleven. Toen u daar met enkele vrienden op straat liep hebben drie onbekenden u proberen te ontvoeren. U kon ontsnappen. U contacteerde uw vader en vertelde wat er gebeurd was. Hij gaf u het adres van zijn vriend in Dubai. Deze persoon slaagde erin om binnen 8 à 9 dagen voor u een Schengenvisum te regelen. In september 2011 reisde u van Dubai naar Polen. Daar werd u opgewacht door een blanke man. U verbleef twaalf dagen bij hem. Hij nam uw paspoort af. Vervolgens bracht hij u van Polen naar België.

Op 21 september 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 11 februari 2013 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een technische weigering genomen omdat u geen gevolg had gegeven aan een uitnodiging voor een gehoor.

U werd op 6 januari 2014 opgepakt door de Belgische autoriteiten toen u zwartwerk verrichtte. U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas (CIM). Op 9 januari 2014 diende u daar een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een fotokopie van een First Information Report (FIR), een fotokopie van een medisch attest, een krantenartikel, een politieattest en een "FIR".

Op 21 januari 2014 werd uw tweede asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen. Op 24 januari 2014 werd u in het CIM gehoord door een medewerker van het CGVS. Op 5 februari 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 20 mei 2014 heeft u een derde asielaanvraag ingediend. U verblijft nog steeds in het CIM. Via telefonische contacten met familie en vrienden in Pakistan heeft u vernomen dat de taliban midden april uw vader hebben ontvoerd, dit omdat hij in juni 2013 de politie had ingelicht over de verdachte praktijken van deze organisatie. Uw broer en zus gingen de laatste drie jaar niet meer naar school omwille van jullie problemen met de taliban. Mocht u naar Pakistan terugkeren, dan zullen de taliban ook u viseren. U verklaart dat zij u zeker zullen vermoorden.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legt u op 02/06/2014 nieuwe documenten voor. Het betreft een faxbericht, waardoor de kwaliteit van de documenten zeer te wensen overlaat. Het gaat om drie onduidelijke foto's (van een huis, van een man met verband, van een andere man), eigendomsdocumenten, een document dat moet aantonen dat u tot einde september 2011 een computercursus volgde, een brief van een advocaat in Pakistan die uw problemen bevestigt en een document dat aangeeft dat u in juli 2011 enige tijd de lessen Engels niet kon bijwonen wegens medische problemen en diverse attesten van de 'Habib Bank Limited' (dd. 1988, '92 en '96) waaruit blijkt dat uw werk werd geapprecieerd en u verschillende cursussen kon bijwonen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van

uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die uw familie met de taliban zou hebben nadat uw vader informatie over de taliban aan de politie doorspeelde, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 5 februari 2014 wees het CGVS onder meer op het laattijdige karakter van uw asielaanvraag, op het opmerkelijke feit dat u al in oktober 2010 een aanvraag tot regularisatie indiende in België hoewel uw problemen met de taliban pas in 2011 zouden zijn begonnen en op de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U legt enkele documenten neer die uw geloofwaardigheid dienen te herstellen. Er dient te worden opgemerkt dat alleen originele documenten enige bewijswaarde kunnen hebben. U legt evenwel louter een faxbericht voor. Daarin een foto van een huis en een foto van een verwonde persoon die volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken uw broer zou zijn. Foto's leveren geen enkel bewijs voor de identiteit van de personen die er op te zien is. Evenmin blijkt uit de andere foto dat dit uw ouderlijk huis is en dat dit huis bij aan aanslag beschadigd werd. De eigendomsdocumenten zijn nauwelijks of niet leesbaar en houden geen enkel verband met het asielrelaas dat u heeft gebracht. De twee documenten die moeten aantonen dat u in 2011 een cursus Engels volgde in Pakistan, overtuigen niet. Nogmaals dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier (verzoek om machtiging van verblijf overeenkomstig art. 9 bis van de vreemdelingenwet) blijkt dat u al op 12 oktober 2010 een aanvraag tot regularisatie indiende en dat u daarbij aangaf al sedert 2009 in België te verblijven. De lokale politie van Seraing stelde op 4 april vast dat u effectief op het opgegeven adres in Seraing verbleef. Hieruit volgde dat aan uw beweerde problemen, die in juni 2011 in Pakistan zouden zijn begonnen, geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien u toen al in België vertoefde. De documenten die u voorlegt om aan te tonen dat u in 2011 wel degelijk in Pakistan verbleef, kunnen dan ook geen enkele waarde worden toegedicht. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het dossier werd toegevoegd, dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan en op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Tot slot kan ook de brief die door een advocaat in Pakistan zou zijn geschreven, niet overtuigen. Dit bijzonder bondig en slordig opgesteld document herhaalt in zeer vage bewoordingen uw relaas. Zo situeert de auteur de aanslag tegen uw huis "few years before" en heeft hij het over "threat by the terriests", zonder te verduidelijken over welke bedreigingen het zou gaan of tot welke groepering die "terriests" dan wel zouden behoren. Dergelijke stukken kunnen uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval allerminst het geval is gebleken. Ook de bankattesten (faxen) geven geen enkele extra informatie met betrekking tot uw asielaanvraag. Geen van de neergelegde documenten kan het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open

strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing het ‘nieuw karakter’ van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Er werd immers niet onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen. Nochtans is dit volgens verzoeker essentieel om te kunnen besluiten of deze stukken de nood tot bescherming aanzienlijk groter kunnen maken. Verzoeker vervolgt dat hij uiteraard deels zijn asielrelaas herneemt. Hij kampt nog steeds met de problemen die hij kent in zijn land van herkomst en hij heeft dit ook verklaard bij zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker wijst erop dat hij thans nieuwe stukken bijbrengt die zijn asielrelaas bevestigen en hij stelt te vrezes hetzelfde lot te ondergaan als zijn broer en zijn vader. Onder verwijzing naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State hieromtrent, argumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag voorzichtig dient op te stellen bij het onderzoek van de nieuwe stukken en niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Er wordt enkel gesteld dat er veel corruptie zou zijn in Pakistan en dat de neergelegde faxen niet duidelijk leesbaar zijn. Dit heeft echter niets met incoherente of ongeloofwaardige verklaringen te maken, aldus verzoeker. Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielrelaas blijft staan. Hij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Het betreffen immers nieuwe documenten die zijn verblijf in Pakistan en zijn vrees voor de Taliban aantonen, aangezien in de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas. Dat er wel degelijk een onderzoek ten gronde noodzakelijk is, blijkt volgens verzoeker uit stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift. Het Commissariaat-generaal hecht immers geen geloof aan het feit dat hij tot 2011 in Pakistan verbleef omdat hij in 2010 een aanvraag 9bis zou hebben ingediend. Uit het thans nieuw bijgebrachte stuk blijkt echter dat verzoeker nog op 15 april 2011 bloed gedoneerd heeft in het AAS Center in Sialkot, hetgeen volgens verzoeker duidelijk aantoonde dat hij wel degelijk tot 2011 in Pakistan verbleef. Hij is dan ook van mening dat de nieuw voorgelegde stukken voldoende ernstig zijn en een onderzoek ten gronde verantwoorden. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoeker. Hij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte

appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Om deze reden en omdat *in casu* niet werd nagegaan of de overgemaakte stukken 'nieuwe elementen' betreffen, meent verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, de hoorplicht, het beginsel "*accessorium sequitur principale*", machtsoverschrijding en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), citeert verzoeker uitvoerig uit hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, waaruit hij besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om een klassiek interview af te nemen en dat de beslissende overheid, *in casu* het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, degene is die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnoden te bepalen. De memorie van toelichting stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde informatie, de bevoegde instantie, zijnde de verwerende partij, geen gehoor dient af te nemen. Verzoeker verwijst te dezen nog naar artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/ EG, dat voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Zo is het toegelaten dat de bevoegde instantie afziet van een persoonlijk gehoor en het voorafgaand onderzoek uitsluitend voert op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat. Deze mogelijkheid werd tevens voorzien in artikel 6, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker vervolgt dat deze regels moeten worden toegepast conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het recht om gehoord te worden valt onder artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van de Procedurerichtlijn, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar dat zij de algemene toepassing van artikel 41 van het Handvest dient te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat ingevolge het algemeen rechtsbeginsel van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest, een asielzoeker dient gehoord te worden alvorens een negatieve asielbeslissing jegens hem/haar getroffen wordt. Artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 voorziet echter in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Aangezien de Belgische Staat geen bijzondere regels bepaald heeft nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn, kon het Commissariaat-generaal volgens verzoeker in deze zaak niet afwijken van de hoorplicht.

Verzoeker vervolgt dat zo de Raad van mening zou zijn dat er in deze geen nood zou zijn om hem te horen daar hij toch geen nuttige gegevens kon aanbrengen die een andere beslissing zouden rechtvaardigen, dan nog werd er in de tekst van de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom een gehoor dan wel niet zou nodig zijn. Verzoeker acht het helemaal onaanvaardbaar dat het Commissariaat-generaal hem eerst laat horen door een onbevoegde rechtspersoon (Dienst Vreemdelingenzaken) om daarna te besluiten op basis van dit gehoor door een onbevoegde rechtspersoon, dat horen eigenlijk niet nuttig zou zijn. Het is, zo betoogt verzoeker, het één of het ander: ofwel besluit het Commissariaat-generaal om te horen en dan is er geen probleem, ofwel besluit het Commissariaat-generaal zelf dat een gehoor niet nodig is en motiveert zij dit. Wat niet kan is een onbevoegde dienst laten onderzoeken en horen om daarna zelf te besluiten dat het niet nodig zou zijn, aldus nog verzoeker. Verzoeker meent dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Dit schendt volgens verzoeker artikel 52/3 van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag exclusief aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt. Het feit dat ingevolge artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd blijft om de aanvraag te registeren, doet hier geen afbreuk aan. Men kan volgens verzoeker immers onmogelijk voorhouden dat het voorwerp van de hoorplicht zou samenvallen met de loutere registratie van de aanvraag dewelke wordt beschreven in artikel 51/8. Dit zou een manifeste en onaanvaardbare uitholling van de hoorplicht impliceren. Dit blijkt overigens duidelijk uit de parlementaire voorbereiding waarin duidelijk een onderscheid gemaakt wordt tussen deze vragenlijst en het gehoor dat een uiteindelijke beslissing dient vooraf te gaan. Verzoeker herhaalt in dit verband dat een kandidaat-asielzoeker zowel ingevolge Europese als Belgische wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen het recht heeft om gehoord

te worden alvorens een beslissing wordt genomen nopens de asielaanvraag. Dat hij nooit gehoord werd door het Commissariaat-generaal vitiesert volgens verzoeker dan ook automatisch de ganse bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat ook uit het *adagium accesorium sequitur principale* volgt dat wanneer de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag overgeheveld wordt van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit ook geldt voor het onderzoek dat aan deze beslissing voorafgaat. Hij vervolgt dat het eventueel nog zou te tolereren zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkele voorbereidende handelingen treft – zoals bijvoorbeeld de loutere registratie van de aanvraag – maar dat het zeker niet aanvaardbaar is dat het Commissariaat-generaal hem noch gezien, noch gehoord heeft vooraleer zij jegens hem de bestreden beslissing trof. Zelfs als het onderzoek nog zou mogen gebeurd zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken, *quod non*, dan nog zou het Commissariaat-generaal het onderzoeksverslag naast zich moeten neerleggen en de kandidaat-vluchteling horen, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat de hoorplicht immers impliceert dat wie een besluit neemt, zelf gehoord heeft over wie hij het besluit neemt. Het horen, het beginsel *et altera pars audiatur*, is immers onverbrekkelijk verbonden met de beslissingsbevoegdheid zelf. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden zijn meervoudige asielaanvraag te weigeren machtsoverschrijding uitmaakt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier immers geen enkele bevoegdheid toe.

Tot slot betoogt verzoeker dat ook artikel 3 EVRM manifest is geschonden. Verzoeker wijst erop dat het EHRM in het kader van het asielcontentieux al in meerdere arresten (SINGH, MSS) heeft gespecificeerd dat, wanneer de schending (claim) ingeroepen wordt van artikel 3 EVRM - zoals verzoeker uiteraard deed op het moment van zijn asielaanvraag - er een omstandig onderzoek dient te gebeuren dat beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM). Zoals beschreven in het MSS arrest van het Hof moet een daadwerkelijk rechtsmiddel voor vermeende schendingen van artikel 3 EVRM aan enkele garanties voldoen: 1) beschikbaar en toegankelijk zijn in feite en rechte, 2) zorgvuldige controle uitvoeren, onafhankelijk en rigoureuus onderzoek naar de motieven die een vermeende schending van artikel 3 inhouden door nationale competente instantie en 3) automatische schorsende werking van de uitvoering van de maatregel van verwijdering hebben. Het spreekt voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ingevolge artikel 52/3 vreemdelingenwet (sinds 1 september), bij gebreke aan elke bevoegdheid ("competentie") ter zake geen nationale competente instantie is die hier een onderzoek kan naar voeren, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat een onderzoek waarbinnen niet eens een persoonlijk onderhoud en gehoor van de kandidaat-asielzoeker plaatsvindt daarenboven automatisch een niet zorgvuldig onderzoek is en dat deze omstandigheid – het feit dat hij niet eens gehoord werd door het Commissariaat-generaal – tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing strijdt met artikel 3 EVRM.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van Young Blood Foundation Daska waaruit moet blijken dat verzoeker op 15 april 2011 nog bloed heeft gedoneerd.

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen die zijn familie met de Taliban zou hebben nadat zijn vader informatie over de Taliban aan de politie doorspeelde. Verzoekers tweede asielaanvraag werd geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

2.3.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende nieuwe documenten voor: drie onduidelijke foto's (van een huis, van een man met verband, van een andere man), eigendomsdocumenten, een document dat moet aantonen dat verzoeker tot einde september 2011 een computercursus volgde, een brief van een advocaat in Pakistan die zijn problemen bevestigt en een document dat aangeeft dat hij in juli 2011 enige tijd de lessen Engels niet kon bijwonen wegens medische problemen en diverse attesten van de 'Habib Bank Limited' (dd. 1988, '92 en '96) waaruit blijkt dat zijn werk werd geapprecieerd en hij verschillende cursussen kon bijwonen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij*

oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ‘nieuw karakter’ van de door hem aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten terecht oordeelt als volgt: *“U legt enkele documenten neer die uw geloofwaardigheid dienen te herstellen. Er dient te worden opgemerkt dat alleen originele documenten enige bewijswaarde kunnen hebben. U legt evenwel louter een faxbericht voor. Daarin een foto van een huis en een foto van een verwonde persoon die volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken uw broer zou zijn. Foto's leveren geen enkel bewijs voor de identiteit van de personen die er op te zien is. Evenmin blijkt uit de andere foto dat dit uw ouderlijk huis is en dat dit huis bij aan aanslag beschadigd werd. De eigendomsdocumenten zijn nauwelijks of niet leesbaar en houden geen enkel verband met het asielrelaas dat u heeft gebracht. De twee documenten die moeten aantonen dat u in 2011 een cursus Engels volgde in Pakistan, overtuigen niet. Nogmaals dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier (verzoek om machtiging van verblijf overeenkomstig art. 9 bis van de vreemdelingenwet) blijkt dat u al op 12 oktober 2010 een aanvraag tot regularisatie indiende en dat u daarbij aangaf al sedert 2009 in België te verblijven. De lokale politie van Seraing stelde op 4 april vast dat u effectief op het opgegeven adres in Seraing verbleef. Hieruit volgde dat aan uw beweerde problemen, die in juni 2011 in Pakistan zouden zijn begonnen, geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien u toen al in België vertoefde. De documenten die u voorlegt om aan te tonen dat u in 2011 wel degelijk in Pakistan verbleef, kunnen dan ook geen enkele waarde worden toegedicht. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het dossier werd toegevoegd, dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan en op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Tot slot kan ook de brief die door een advocaat in Pakistan zou zijn geschreven, niet overtuigen. Dit bijzonder bondig en slordig opgesteld document herhaalt in zeer vage bewoordingen uw relaas. Zo situeert de auteur de aanslag tegen uw huis "few years before" en heeft hij het over "threat by the terriests", zonder te verduidelijken over welke bedreigingen het zou gaan of tot welke groepering die "terriests" dan wel zouden behoren. Dergelijke stukken kunnen uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval allerminst het geval is gebleken. Ook de bankattesten (faxen) geven geen enkele extra informatie met betrekking tot uw asielaanvraag. Geen van de neergelegde documenten kan het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas weerleggen.”*

Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt terecht opgemerkt als volgt: *“(…) uw vorige aanvraag door het CGVS werd*

afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 5 februari 2014 wees het CGVS onder meer op het laattijdige karakter van uw asielaanvraag, op het opmerkelijke feit dat u al in oktober 2010 een aanvraag tot regularisatie indiende in België hoewel uw problemen met de taliban pas in 2011 zouden zijn begonnen en op de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, noch brengt hij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hij tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Hij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, doch enkel wordt gesteld dat er veel corruptie zou zijn in Pakistan en dat de neergelegde faxen niet duidelijk leesbaar zijn, hetgeen echter niets met incoherente of ongeloofwaardige verklaringen te maken heeft, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het nieuwe documenten betreffen die zijn verblijf in Pakistan en zijn vrees voor de Taliban aantonen en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan onkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van Young Blood Foundation Daska waaruit moet blijken dat hij op 15 april 2011 nog bloed heeft gedoneerd, hetgeen volgens verzoeker duidelijk aantoont dat hij wel degelijk tot 2011 in Pakistan verbleef, wijst de Raad erop dat ook niet stuk niet van dien aard is dat het verzoekers geloofwaardigheid kan herstellen. Daargelaten het feit dat ook dit documenten opnieuw een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, vermag verzoeker met het louter neerleggen van dit document allerminst afbreuk te doen aan het gegeven dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat hij al op 12 oktober 2010 een aanvraag tot regularisatie indiende en hij daarbij aangaf al sedert 2009 in België te verblijven en dat de lokale politie van Seraing op 4 april 2011 vaststelde dat hij effectief op het opgegeven adres in Seraing verbleef. Ter terechtzitting stelt verzoeker weliswaar dat een vriend zijn naam en documenten zal gebruikt hebben, doch verzoeker wordt er door de Raad op gewezen dat ook de handtekening van zijn regularisatieaanvraag (ontvangstbewijs dd. 20/04/2011 dat stelt dat verzoeker zich heeft aangeboden op 12/10/2010) overeenkomt met de handtekening van zijn derde asielaanvraag (adm.doss., map tweede

asielaanvraag, "documenten buiten de asielpcedure", ontvangstbewijs van het gemeentebestuur van Seraing, ondertekend door verzoeker; derde asielaanvraag stuk 6).

Het attest waarin wordt bevestigd dat verzoeker op 15 april 2011 in Pakistan bloed heeft gedoneerd kan dan ook geen enkele waarde worden toegedicht. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en stelt dat niet werd onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: *"Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen." De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker tot slot nog meent dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.4. Voorts laakt verzoeker dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Onder verwijzing naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 betoogt hij dat het Commissariaat-generaal als beslissende overheid *in casu* niet mocht afwijken van de hoorplicht.

2.4.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.4.2. *In casu* wordt verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

2.4.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel*

57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.” Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.4.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een derde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag. De stelling in het verzoekschrift dat indien de verwerende partij hem had gehoord, zij misschien had geweten waarom hij pas nu zijn lidkaart bijbrengt, waarom hij vreest gediscrimineerd te worden en waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, heeft immers overduidelijk geen betrekking op verzoekers derde asielaanvraag, noch op de documenten die hij in het kader hiervan heeft bijgebracht. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.4.5. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Evenmin kan worden volgehouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers asielaanvraag zou hebben onderzocht, laat staan dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige beslissing zou hebben genomen inzake verzoeksters derde asielaanvraag. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts verzoekers derde asielaanvraag heeft geregistreerd, van verzoeker een

verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom de hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Een schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden volgehouden en ook de stelling dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden zijn meervoudige asielaanvraag te weigeren machtsoverschrijding uitmaakt aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen enkele bevoegdheid toe heeft, mist feitelijke en juridische grondslag.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift slechts stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alvorens deze beslissing werd genomen. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het gegeven dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier die door verzoeker op generlei wijze wordt betwist, zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om

de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS